

De onafhankelijke klachtencommissie als bedoeld in artikel 10 van de Wet Verplichte Geestelijke Gezondheidszorg regio Eindhoven

is inzake de klacht 2023/061 en 2023/066 van:

de heer XXXX, geboren op XXXX, ten tijde van de klacht verblijvend op de afdeling Volte 1A, onderdeel van De Woenselse Poort, tot het navolgende oordeel gekomen.

1. De procedure

De klachtencommissie ontving op 26 juli 2023 een klaagschrift, gedateerd op 26 juli 2023, van de heer XXXX, hierna te noemen klager. Klager heeft zich bij het formuleren van zijn klaagschrift laten bijstaan door mevrouw XXXX, patiëntenvertrouwenspersoon. Klager heeft in zijn klaagschrift de klachtencommissie verzocht om de beslissing om hem te beperken in zijn recht op het gebruik van communicatiemiddelen te schorsen.

Op 31 juli 2023 ontving de klachtencommissie een e-mailbericht van mevrouw XXXX, patiëntenvertrouwenspersoon, waarin zij laat weten dat klager zijn klacht van 26 juli 2023 wil uitbreiden met een klacht over het opleggen van een kamerprogramma.

Klager is bij de formulering van een toelichting op zijn klachten bijgestaan door mevrouw XXXX, Patiëntenvertrouwenspersoon.

De klachtencommissie ontving op 31 juli 2023 een verweerschrift over de klacht over de beperking in het recht op vrij gebruik van communicatiemiddelen, gedateerd op 31 juli 2023, van de heer XXXX, Verpleegkundig specialist GGZ en zorgverantwoordelijke van de afdeling Volte 1A, hierna te noemen verweerder. Verweerder heeft zich bij het formuleren van het verweerschrift laten bijstaan door mevrouw XXXX, juriste verbonden aan De Woenselse Poort.

Op 7 augustus 2023 ontving de klachtencommissie een aanvulling op het verweerschrift. De aanvulling richtte zich op de klacht over het opleggen van een kamerprogramma. De aanvulling op het verweerschrift werd geformuleerd door mevrouw XXXX, waarnemend zorgverantwoordelijke van de afdeling Volte 1A. Mevrouw XXXX heeft verweerder XXXX vervangen bij de mondelinge behandeling van de klacht. Mevrouw XXXX heeft zich laten bijstaan door mevrouw mr. XXXX, juriste van GGzE.

De mondelinge behandeling van de klachten zou plaatsvinden op 10 augustus 2023. Omdat klager niet aanwezig wilde zijn bij de mondelinge behandeling van de klacht kon de Patiëntenvertrouwenspersoon daar ook niet bij aanwezig zijn, omdat de gedragsregels voor Patiëntenvertrouwenspersonen dat niet toestaan. De Patiëntenvertrouwenspersoon heeft nog wel de door haar geformuleerde toelichting op de klachten van klager aan de klachtencommissie overgelegd. De klachtencommissie heeft daarna verweerder gehoord.

2. Inhoud van de klachten

De klachten richt zich op beslissingen op grond van artikel 9:9 lid 3 Wvvgz (klacht 2023/061) en artikel 9:6 Wvvgz (klacht 2023/066) om hem te beperken in zijn recht op het vrij gebruik van communicatiemiddelen en om hem verplicht te behandelen in de vorm van het toepassen van een kamerprogramma.

3. Standpunt van klager

- Ten aanzien van de klacht over de beperking van het recht op vrij gebruik van communicatiemiddelen.

Klager is het niet eens met de beperking dat zijn tablet en vaste telefoon zijn ingenomen en dat hij alleen onder begeleiding naar gescreende contacten mag bellen. Het vergaren en verspreiden van privacygevoelige informatie mag zijns inziens geen reden zijn om hem te beperken. Pas nadat de

tablet en telefoon zijn afgepakt, is aan klager medegedeeld dat hij alleen onder begeleiding mag bellen met gescreende contacten. Klager heeft informatie over medewerkers opgezocht via iemand anders. De reden daarvoor is dat GGzE ook informatie over klager verzamelt. Er is geen specifieke reden waarom klager informatie over bepaalde medewerkers heeft opgezocht. Klager heeft aangegeven dat hij wraakgevoelens heeft. De wraakgevoelens zijn juist bij klager ontstaan omdat deze beperkingen zijn opgelegd.

- Ten aanzien van de klacht over de beperking in het recht op bewegingsvrijheid in de vorm van het opleggen van een kamerprogramma.

Op 23 juli 2023 is op grond van artikel 9:9 Wvvggz een beslissing beperking bewegingsvrijheid genomen in de vorm van een kamerprogramma.

Volgens klager zijn de omstandigheden gewijzigd, in die zin dat klager inmiddels niet meer in de separeerruimte verblijft maar op zijn eigen kamer. Klager zit volgens eigen zeggen 24 uur per dag op zijn kamer, sinds ongeveer een maand. Daar is klager het niet mee eens. Hij is van mening dat het kamerprogramma opgeheven kan worden.

Beperkingen in het recht op bewegingsvrijheid in en rond de accommodatie kunnen op grond van artikel 9:9 lid 2 Wvvggz door de zorgverantwoordelijke worden opgelegd indien aan de in dit artikel aangegeven voorwaarden wordt voldaan. Klager is van mening dat dat niet het geval is.

De beperking van de bewegingsvrijheid van klager is volgens de zorgverantwoordelijke opgelegd ter voorkoming van verstoring van de orde of de veiligheid in de accommodatie en ter voorkoming van strafbare feiten. Klager zou wraakgevoelens hebben geuit en verbale agressie hebben getoond. Klager is van mening dat de beperking van zijn bewegingsvrijheid niet noodzakelijk is ter voorkoming van verstoring van de orde of voor de veiligheid in de accommodatie of ter voorkoming van strafbare feiten.

Volgens klager is ook niet voldaan aan de volgende eisen:

- Nagelaten is om de actuele gezondheidstoestand van klager voorafgaand aan de beslissing tot het beperken van het recht op bewegingsvrijheid van klager, zoals is neergelegd in artikel 9:9 lid 2 en 4 Wvvggz jo. artikel 8:9 lid 1 sub a Wvvggz;
- Er heeft geen overleg met klager over de voorgenomen beslissing plaatsgevonden zoals bepaald in artikel 9:9 lid 2 en 4 Wvvggz jo. artikel 8:9 lid 1 sub b Wvvggz;
- De zorgverantwoordelijke is geen psychiater en heeft de beslissing tot een beperking van de bewegingsvrijheid van klager genomen zonder voorafgaand overeenstemming te hebben bereikt met de geneesheer-directeur.

Tenslotte is volgens klager niet voldaan aan de volgende beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit, doelmatigheid en veiligheid van de interventie. Het beperken van de bewegingsvrijheid van klager is, gelet op het doel van de interventie, niet evenredig. Het voortduren van het kamerprogramma staat niet in verhouding tot het nadeel dat door klager zelf zou zijn veroorzaakt. Het kamerprogramma voelt voor klager erg ingrijpend doordat hij naar eigen zeggen 24 uur per dag op zijn kamer dient te verblijven.

Dit alles brengt klager tot de conclusie dat niet of onvoldoende is voldaan aan alle eisen voor het toepassen van de beperking van de bewegingsvrijheid van klager.

Om deze redenen verzoekt klager de klachtencommissie om zijn klacht van gegrond te verklaren.

Tevens verzoekt klager om hem, indien de klachten gegrond verklaard worden, in de gelegenheid te stellen om een nadere onderbouwing voor een schadevergoeding in te dienen en hem een schadevergoeding toe te kennen.

4. Standpunt van verweerder

- Ten aanzien van de klacht over de beperking van het recht op vrij gebruik van communicatiemiddelen.

Uit het klaagschrift van klager maakt verweerder op dat klager het niet eens is met de beperking in het recht op vrij gebruik van communicatiemiddelen.

Klager voert aan dat het vergaren en verspreiden van privacygevoelige informatie geen reden is om hem te beperken in zijn recht op het vrij gebruik van communicatiemiddelen en dat hij geen specifieke reden heeft waarom hij deze informatie verzamelt.

Klager is op januari 2021 geplaatst binnen De Woenselse Poort in het kader van een tbs-dwangmaatregel, nadat de aan hem opgelegde tbs-voorwaarden was omgezet naar tbs dwang. De reden voor deze omzetting was een agressie-incident in de instelling waar klager was opgenomen voordat hij in De Woenselse Poort werd geplaatst. Aanvankelijk was dit een in de tijd gemaximeerde tbs die aan klager was opgelegd, die zou aflopen in mei 2023. Echter bij de eerste verlengingszitting is de in de tijd gemaximeerde tbs-dwang omgezet in een tbs-dwang-maatregel zonder einddatum. Voor klager is dit een moeilijk te verkroppen feit.

Klager is bekend met psychotische problematiek en met middelengebruik. Het middelengebruik is in remissie in een gestructureerde omgeving. Bij oplopende stress, spanningen of conflicten is klager bekend met gebrekkige agressie- en impulsregulatie, externaliseren en een wankel realiteitstoetsing. Klager is verhoogd krenkingsgevoelig, heeft moeite met autoriteit en heeft impulsregulatie- en agressieproblemen.

Op 21 juli 2023 is klager beperkt in het recht op vrij gebruik van communicatiemiddelen. Hierbij zijn de Ipad en de telefoon ingenomen die klager in bruikleen had van De Woenselse Poort. De aanleiding voor het innemen van de Ipad en de telefoon was dat klager bij de begeleiding had aangegeven dat hij privacygevoelige informatie verzamelt over medewerkers, zoals NAW-gegevens en bankgegevens. Deze informatie wordt door een derde persoon, van buiten de kliniek, verzameld en aan hem doorgegeven. Deze informatie heeft klager op zijn Ipad aan de begeleiding laten zien. Deze informatie deelt klager, naar eigen zeggen, met medecliënten binnen De Woenselse Poort.

Bij het innemen van de Ipad was te zien dat er een internetsite openstond waar wapens (o.a. pistolen) besteld kunnen worden.

Aanvankelijk is op 21 juli 2023 aan klager een besluitbrief “verplichte zorg artikel 9:6 Wvvgz” uitgereikt door een waarnemend zorgverantwoordelijke.

Toen werd vastgesteld dat deze waarnemend zorgverantwoordelijke een verkeerde besluitbrief had uitgereikt, is op 25 juli 2023 aan klager de juiste besluitbrief uitgereikt. De beperking van klager in het gebruik van communicatiemiddelen geschiedde als een beperking op basis van artikel 9.9 Wvvgz, omdat de interventie een veiligheidsmaatregel betreft.

Verweerder is van mening dat de beperking in het recht op vrij gebruik van communicatiemiddelen voldoet aan de criteria van proportionaliteit, doelmatigheid, subsidiariteit en veiligheid en wel om de volgende redenen.

Door het vergaren van privacygevoelige informatie doet klager een inbreuk op het veiligheidsgevoel van medewerkers van De Woenselse Poort. Vanuit de pathologie van klager is er sprake van een agressie- en impulscontroleprobleem waarbij hij verhoogd krenkingsgevoelig is en reageert met agressie op begrenzing of beperkingen. Daarnaast verspreidt klager de informatie onder medecliënten waarmee hij vanuit zijn pathologie en delictgedrag een verhoogd veiligheidsrisico veroorzaakt. Verder wil klager geen volledige openheid geven over hetgeen er op zijn Ipad staat.

Klager vindt dat het opzoeken van de informatie over medewerkers gerechtvaardigd is omdat de medewerkers van de instelling ook alles van hem weten. In de ogen van verweerder past deze redenering niet bij de situatie waarin klager de rol heeft van cliënt ten opzichte van de hulpverleners. De redenering van klager komt naar alle waarschijnlijkheid voort uit een sterke mate van concreetistisch denken passend bij de schizofrene stoornis van klager.

De combinatie van het opzoeken van privacygevoelige informatie, het uiten van wraakgevoelens richting de begeleiding en het bezoeken van wapenbestelsites maken dat er sprake is van een verhoogd veiligheidsrisico.

Het beperken van het recht op communicatiemiddelen is daarmee doelmatig omdat klager geen verdere informatie meer kan opzoeken of verspreiden.

Het risico op verstoring van de orde of de veiligheid in de instelling dan wel ter voorkoming van strafbare feiten maakt dat beperking proportioneel is.

Een andere mogelijkheid om te voorkomen dat klager de eerder genoemde informatie zou kunnen vergaren is niet voorhanden.

De beperking vergroot de veiligheid voor derden en kan veilig worden uitgevoerd.

Verder wil verweerder er op wijzen dat de lpad die van klager werd ingenomen door de instelling aan hem in bruikleen is verstrekt met een daarbij behorende bruikleenovereenkomst. Daarin is opgenomen dat het niet is toegestaan om de in bruikleen gegeven apparatuur te gebruiken is voor:

1. Het begaan van strafbare feiten of de voorbereiding daarvan;
2. Handelen waardoor schade wordt toegebracht;
3. Ongeoorloofd contact met de buitenwereld;
4. Hacken;
5. Ongewenst gedrag tussen cliënt en medewerker;
6. Handelingen die in strijd zijn met de wet of onethisch zijn;
7. Het tot stand brengen van persoonlijke zakelijke transacties;
8. Verspreiding van vertrouwelijke informatie.

Ook wijst verweerder er op dat toekenning van internettoegang aan justitiabelen geen automatisme is, noch een recht dat kan worden opgeëist, en dat bij aanwijsbare redenen passende maatregelen getroffen kunnen worden.

Daarnaast wordt het telefoonverkeer beperkt omdat klager zijn informatie via derden buiten de kliniek had verkregen en omdat hij contact onderhoudt met medecliënten met wie hij deze privacygevoelige informatie deelt.

Klager krijgt de gelegenheid om onder begeleiding te bellen met gescreende netwerkleden.

Samenvattend is verweerder van mening dat de opgelegde beperking van het recht op vrij gebruik van communicatiemiddelen voldoet aan de criteria van proportionaliteit, doelmatigheid, subsidiariteit en veiligheid. Verweerder verzoekt de klachtencommissie daarom om de klacht ongegrond te verklaren.

- Ten aanzien van de klacht over de beperking van klager in zijn recht op bewegingsvrijheid in de vorm van het opleggen van een kamerprogramma.

Op 23 juli 2023 is aan klager een beperking van zijn bewegingsvrijheid in de vorm van een gesloten kamerprogramma opgelegd, waartoe besloten werd omdat klager wraakgevoelens uitte in de richting van medewerkers van psychotherapie en omdat hij verbale agressie toonde. Klager had reeds een kamerprogramma, in het kader van het afschalen van eerder ingezette verplichte behandeling

waartoe op 20 juni 2023 werd besloten. Echter, wegens de toenemende dreiging en verbale agressie werd besloten om een gesloten kamerprogramma op te leggen.

De concrete aanleiding voor het opleggen van het kamerprogramma is dat klager geen gebruik maakte van alle contactmomenten die in zijn eerdere kamerprogramma werden aangeboden. Daarnaast zagen de begeleiders van klager dat wanneer hij wel gebruikt maakte van een contactmoment op zijn kamer, hij niet deelde met de sociotherapeutische medewerkers hoe het met hem ging en of er nog sprake was van wraakgevoelens.

Daarnaast is het ook niet mogelijk om voldoende in te kunnen schatten of klager goed is ingesteld op zijn anti-psychotische medicatie omdat klager weigert mee te werken aan bloedprikken. Ook dat maakt dat niet goed kan worden ingeschat of het verantwoord is om klager uitbreiding in zijn gesloten kamerprogramma aan te bieden.

Verweerder is van mening dat het kamerprogramma voldoet aan de criteria van proportionaliteit, doelmatigheid, subsidiariteit en veiligheid en wel om de volgende redenen.

De beperking is doelmatig omdat eerdere bedreigingen jegens personeelsleden in het verleden hebben geleid tot fysiek gewelddadig gedrag door klager. Een gesloten kamerprogramma zorgt ervoor dat contactmomenten gestructureerd en veilig kunnen verlopen. Dit maakt de ingezette verplichte zorg doelmatig.

Er is een gevaar voor de algemene veiligheid van personen dan wel een aanzienlijk risico op ernstig lichamelijk letsel of ernstige psychische schade voor een ander. De behandeling wordt verleend om de geestelijke gezondheid van klager te stabiliseren en ernstig nadeel te voorkomen.

Het inzetten van de verplichte behandeling voldoet aan het beginsel van subsidiariteit omdat de situatie niet verder escaleert waardoor mogelijk separatie nodig is om de veiligheid van personen en goederen te garanderen.

Het beperken van het risico op verstoring van de orde of de veiligheid in de instelling dan wel het voorkomen van strafbare feiten maakt dat beperking proportioneel is. Met het opleggen van een gesloten kamerprogramma worden een mogelijke agressie-incidenten voorkomen.

Het gesloten kamerprogramma is erop gericht de veiligheid voor derden te vergroten en kan veilig worden uitgevoerd.

Verweerder verwijft het verwijt van klager dat niet met hem is gesproken voordat besloten werd om hem het gesloten kamerprogramma op te leggen. De dienstdoende arts wilde voorafgaande aan de beslissing om hem het kamerprogramma op te leggen met klager spreken over de situatie en om zijn actuele gezondheidstoestand te checken en om de wilsbekwaamheid van klager te toetsen. Echter, klager weigerde.

Nadat klager weigerde om in gesprek te gaan met de dienstdoende arts is besloten tot het aanzeggen van gedwongen behandeling in de vorm van een gesloten kamerprogramma op basis van artikel 9.9 Wvvgz. De beslissing is gemotiveerd op papier gezet en aan klager uitgereikt. Procedureel is ingeregeld dat de advocaat ook een afschrift van de beslissing krijgt. Verweerder verzoekt de klachtencommissie om de klachten van klager ongegrond te verklaren.

5. Bevoegdheid van de klachtencommissie

De klachtencommissie heeft vastgesteld dat klager TBS met dwangverpleging is opgelegd op grond van artikel 37a jo. 37b WvSr. Op personen die om die reden zijn opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis, is op grond van artikel 9:1 Wvvgz de klachtprocedure van deze wet van toepassing.

Klager klaagt over beslissingen op grond van artikel 9:9 lid 3 Wvvgz (klacht 2023/061) en artikel 9:6 Wvvgz (klacht 2023/066) om hem te beperken in zijn recht op het vrij gebruik van communicatiemiddelen en om hem verplicht te behandelen in de vorm van het toepassen van een

kamerprogramma. Op grond van artikel 10:3 onder u en x Wvvgz kan klager over deze beslissingen een klacht indienen bij de klachtencommissie.

De klachtencommissie is bevoegd om deze klachten van klager te beoordelen.

6. Beoordeling verzoek tot schorsing

Klager heeft op 26 juli 2023, bij het indienen van zijn klaagschrift, de klachtencommissie verzocht om de beslissing van 20 juni 2023 om hem te beperken in zijn recht op het vrij gebruik van communicatiemiddelen te schorsen.

De beslissing om verplichte behandeling te schorsen dient conform het reglement van de klachtencommissie genomen te worden door de voorzitter van de klachtencommissie.

Op donderdag 27 juli 2023 heeft de voorzitter van de klachtencommissie overleg gehad met de zorgverantwoordelijke van klager over het verzoek tot schorsing van de beslissing om klager te beperken in zijn recht op vrij gebruik van communicatiemiddelen. Als de klachtencommissie besluit tot schorsing van een beslissing betekent dat de klachtencommissie van oordeel is dat de uitvoering van die beslissing verantwoord kan worden uitgesteld totdat de klachtencommissie een oordeel heeft gegeven over de klacht.

In het overleg met de zorgverantwoordelijke is duidelijk geworden dat de zorgverantwoordelijke van oordeel is dat de uitvoering van de beslissing om klager te beperken in zijn recht op vrij gebruik van communicatiemiddelen niet verantwoord kon worden uitgesteld.

De zorgverantwoordelijke was van oordeel dat in de besluitbrief die klager heeft ontvangen voldoende is gemotiveerd waarom het besluit werd genomen. En dat daaruit ook voldoende blijkt dat het gebruik van communicatiemiddelen door klager aanzienlijke risico's zou opleveren. Deze risico's zouden door de klachtencommissie zorgvuldig gewogen moeten worden bij het vormen van een oordeel over de rechtmatigheid van de beslissing om klager te beperken in zijn recht op het vrij gebruik van communicatiemiddelen.

De voorzitter van de klachtencommissie kon niet vaststellen dat de beslissing om klager te beperken in zijn recht op het vrij gebruik van communicatiemiddelen op het eerste gezicht al niet voldeed aan het bepaalde in artikel 9:9 lid 3 Wvvgz.

Dat betekende dat als de voorzitter van de klachtencommissie wel zou besluiten om het verzoek tot schorsing toe te kennen, hij daarmee vooruitlopend op de behandeling van de klacht door de voltallige klachtencommissie, reeds een oordeel zou geven over de vraag of voldaan is aan de vereisten van artikel 9:9 lid 3 Wvvgz om klager te mogen beperken in zijn recht op vrij gebruik van communicatiemiddelen, zonder dat daar een inhoudelijke behandeling van de klacht, op basis van een verweerschrift en met hoor en wederhoor, aan ten grondslag heeft gelegen. De voorzitter van de klachtencommissie heeft daarom het verzoek tot schorsing afgewezen.

Klager en verweerder zijn op 28-7-2023 per e-mail geïnformeerd over deze beslissing om het verzoek om schorsing af te wijzen.

7. De beoordeling van de klachten

- Ten aanzien van de klacht over de beperking van het recht op het vrij gebruik van communicatiemiddelen.

Klager verblijft in De Woenselse Poort op de afdeling Volte 1A omdat hem de strafrechtelijke maatregel tbs met dwangverpleging is opgelegd. De afdeling Volte 1A is een afdeling waar beveiligingsniveau 3 geldt. Het Ministerie van Veiligheid en Justitie bepaalt, op advies van de behandelaars van een cliënt die met tbs-dwang is opgenomen, welk beveiligingsniveau bij de behandeling en verpleging van de cliënt in acht genomen moet worden. Voor klager geldt het beveiligingsniveau 3. Dit beveiligingsniveau is het strengste beveiligingsniveau met een geringe

bewegingsvrijheid en met andere vrijheidsbeperkende maatregelen ondermeer op het gebied van het gebruik van de telefoon en de toegang tot internet via een computer.

In de huisregels van De Woenselse Poort die voor afdelingen waarvoor beveiligingsniveau 3 gelden, is expliciet opgenomen in de artikelen 8 en 9 welke regels gelden voor telefoneren en het gebruik van internet. Uit de huisregels blijkt dat voor beveiligingsniveau 3 het gebruik van de telefoon gereguleerd is en dat computers en internet niet zijn toegestaan. Op deze hoofdregel kan een uitzondering worden gemaakt door gebruik van apparatuur die door De Woenselse Poort ter beschikking wordt gesteld. En binnen de voorwaarden die De Woenselse Poort stelt aan het gebruik van deze in bruikleen gegeven apparatuur.

De klachtencommissie maakt hieruit op dat cliënten voor wie beveiligingsniveau 3 geldt geen sprake is van een recht op vrij gebruik van communicatiemiddelen, zoals bedoeld in artikel 9:9 lid 3 Wvggz. Dat betekent dan dat cliënten voor wie beveiligingsniveau 3 geldt ook niet kunnen worden beperkt in het in dit artikel bedoelde recht op vrij gebruik van communicatiemiddelen. Het gevolg daarvan is dan weer dat cliënten voor wie beveiligingsniveau 3 geldt ook niet kunnen klagen over een beperking van het recht op vrij gebruik van communicatiemiddelen.

De zorgverantwoordelijke ging er ten onrechte van uit dat zijn beslissing om klager niet langer toe te staan om gebruik te maken van de door De Woenselse Poort ter beschikking gestelde communicatie-apparatuur gezien moest worden als een beperking van het recht van klager in het vrij gebruik van communicatiemiddelen als bedoeld in artikel 9:9 lid 3 Wvggz. Dat heeft hem er ook toe gebracht om aan klager een besluitbrief over deze beperking uit te reiken. De klachtencommissie begrijpt de redenering van de zorgverantwoordelijke. En prijst de zorgvuldigheid waarmee de zorgverantwoordelijke zijn beslissing heeft willen nemen. De inname van de communicatiemiddelen had echter niet kunnen plaatsvinden op grond van de Wvggz, omdat klager geen recht had op vrij gebruik daarvan en er dus ook niets te beperken viel. De inname had dus plaats had moeten vinden op grond van de bruikleenovereenkomst en toetsing daaraan zou de bevoegdheid van de commissie te buiten zijn gegaan.

Echter, omdat het in de ogen van de klachtencommissie niet zo kan zijn dat door het uitreiken van een besluitbrief aan klager over een beperking van zijn recht op vrij gebruik van communicatiemiddelen daarmee ook dat recht ontstaat, zoals klager kennelijk veronderstelt. De klachtencommissie komt dan ook tot het oordeel dat de klacht van klager ongegrond moet worden verklaard omdat klager klaagt over de schending van een recht dat hij niet had.

De klachtencommissie acht de klacht van klager ongegrond.

De klachtencommissie wil de volgende overweging toevoegen.

De Woenselse Poort maakt het cliënten voor wie beveiligingsniveau 3 geldt mogelijk om, met de nodige beperkingen en onder voorwaarden, gebruik te maken van een door hen aan de cliënt ter beschikking gestelde telefoon en tablet-computer. In de huisregels is uitdrukkelijk vastgelegd dat de cliënten zich aan de gestelde voorwaarden moeten houden. Deze voorwaarden zijn vastgelegd in een bruikleenovereenkomst. Klager heeft met de in deze overeenkomst vastgelegde voorwaarden ingestemd en wist ook wat de gevolgen zouden zijn wanneer hij zich daar niet aan zou houden. Voor de klachtencommissie is het evident dat klager zich niet heeft gehouden aan de in de bruikleenovereenkomst gestelde voorwaarden door informatie te laten verzamelen over medewerkers, die telefonisch aan hem wordt doorgegeven, en door op zoek te gaan naar websites waar wapens te koop worden aangeboden. In de ogen van de klachtencommissie was de beslissing van de zorgverantwoordelijke om de bruikleenovereenkomst voor het gebruik van de tablet-computer te beëindigen en het telefoongebruik van klager te reguleren conform de basis-uitgangspunten zoals die in de huisregels voor een afdeling met beveiligingsniveau 3 gerechtvaardigd.

- Ten aanzien van de klacht om klager verplichte behandeling te verlenen in de vorm van een kamerprogramma.

De klacht van klager richt zich op de beslissing van 23 juli 2023 waarbij hij werd beperkt in zijn recht op bewegingsvrijheid door hem een kamerprogramma op te leggen. De beslissing werd genomen op basis van artikel 9:9 lid 2 Wvvggz.

De klachtencommissie wil in de eerste plaats opmerken dat beslissingen die worden genomen op basis van artikel 9:9 Wvvggz moeten worden gezien als beheersmaatregelen en niet als een vorm van gedwongen behandeling als bedoeld in artikel 9:6 Wvvggz. De klachtencommissie merkt dit op omdat zowel klager als verweerder de beperking van klager in zijn bewegingsvrijheid soms aanduiden als een vorm van verplichte behandeling. Een beheersmaatregel op grond van artikel 9:9 Wvvggz heeft in principe een tijdelijk karakter. Uit het verweerschrift blijkt dat dat ook de bedoeling is geweest van de maatregel.

Hiervoor is door de klachtencommissie reeds aangegeven dat klager verblijft in een afdeling met beveiligingsniveau 3.

In een instelling met beveiligingsniveau 3 worden cliënten geplaatst die langere tijd binnen een beveiligde ring moeten verblijven. Er is sprake van een gesloten setting met geringe bewegingsvrijheid. Het volledige behandel- en therapieaanbod is aanwezig binnen de beveiligde ring. Op de afdeling Volte 1A is weliswaar sprake van een gesloten setting met geringe bewegingsvrijheid, maar beveiligingsniveau 3 brengt niet met zich mee dat de cliënt geen bewegingsvrijheid geniet binnen de afdeling. Wanneer een cliënt in zijn kamer moet blijven is dat ook binnen dit beveiligingsniveau te zien als een beperking van het recht in bewegingsvrijheid binnen de gesloten setting.

De klachtencommissie zal daarom nagaan of bij het nemen van de beslissing is voldaan aan de voorwaarden die artikel 9:9 lid 2 aan een dergelijke beslissing stelt. In de besluitbrief die aan klager is uitgereikt wordt als reden om klager te beperken in zijn recht op bewegingsvrijheid aangegeven dat dat gebeurt ter voorkoming van verstoring van de orde of de veiligheid in de accommodatie en ter voorkoming van strafbare feiten. Verderop in de besluitbrief staat als nadere motivering van het besluit om klager te beperken in zijn recht op bewegingsvrijheid aangegeven; "Beste XXXX, je vertelt aan je hulpverleners dat je wraak wilt nemen, je scheldt hun uit met 'kankerhoertje'. Je bent in het verleden gekend met fysieke agressie naar hulpverleners. Om de veiligheid te verhogen werd een gesloten kamerprogramma gestart." De klachtencommissie is van oordeel dat deze motivering in de besluitbrief weliswaar mager is maar in samenhang met de overgelegde rapportage voldoende is om duidelijk te maken dat de beslissing werd genomen op basis van artikel 9:9 lid 2 onder b Wvvggz.

Klager geeft ook aan dat zijns inziens niet is voldaan aan het bepaalde in artikel 8:9 eerste, tweede en derde lid van de Wvvggz. Door verweerder is in de ogen van de klachtencommissie echter voldoende duidelijk gemaakt dat getracht is om met klager overleg te hebben over de voorgenomen beslissing, maar dat klager weigerde om in gesprek te gaan. Ook is het overleg met de psychiater voorafgaande aan het nemen van de beslissing om klager te beperken in zijn recht op bewegingsvrijheid verlopen op de wijze waarop dat in GGzE is afgesproken.

Tenslotte is de klachtencommissie van oordeel dat verweerder bij het nemen van de beslissing om klager te beperken in zijn recht op bewegingsvrijheid voldoende acht heeft geslagen op de beginselen van doelmatigheid, proportionaliteit, subsidiariteit en veiligheid.

Alles overziende komt de klachtencommissie tot het oordeel dat de klacht van klager over de beslissing van 23 juli om hem te beperken in zijn recht op bewegingsvrijheid ongegrond moet worden verklaard.

8. Beslissing

De klachtencommissie verklaart de klacht over:

- de beslissing om klager te beperken in zijn recht op het vrij gebruik van communicatiemiddelen; **ongegrond**.
- de beslissing om klager verplichte behandeling te verlenen in de vorm van een kamerprogramma; **ongegrond**.

9. Schadevergoeding

Omdat de klachten van klager door de klachtencommissie ongegrond worden verklaard heeft klager geen recht op schadevergoeding.

Deze beslissing werd genomen te Eindhoven op 9 juli 2023 door de klachtencommissie, bestaande uit de heer mr. XXXX, voorzitter, en de heer XXXX, psychiater, en mevrouw mr. XXXX, in tegenwoordigheid van mevrouw XXXX, secretaris.